

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 107/20

Luksemburg, 17 września 2020 r.

Wyrok w sprawie C-732/18 P
PAO Rosneft Oil Company i in. / Rada

Trybunał utrzymał w mocy wyrok Sądu, na mocy którego Sąd oddalił skargę rosyjskich spółek naftowych należących do grupy Rosneft na środki ograniczające nałożone na nie w kontekście kryzysu na Ukrainie

Środki te zostały należycie uzasadnione i służą wywarceniu presji na Rosję ze względu na rolę, jaką odgrywa ona w tym kryzysie

W dniu 31 lipca 2014 r. Rada przyjęła środki ograniczające wymierzone w szczególności w rosyjski sektor naftowy w odpowiedzi na działania Rosji mające na celu destabilizację sytuacji na Ukrainie. Środki te obejmowały między innymi zakazy wywozu niektórych towarów i wrażliwych technologii przeznaczonych dla tego sektora oraz ograniczenia w dostępie niektórych podmiotów działających na tym rynku do unijnego rynku kapitałowego. Owe środki mają na celu zwiększenie kosztów działań Rosji naruszających suwerenność Ukrainy i wspieranie pokojowego rozwiązania kryzysu.

Kilka rosyjskich spółek należących do grupy Rosneft („Rosneft”), aktywnych w branży naftowej i gazowej, wniosło do Sądu Unii Europejskiej skargi o stwierdzenie nieważności wspomnianych środków. Wyrokiem z dnia 13 września 2018 r.¹ Sąd oddalił te skargi.

Zainteresowane spółki wniosły odwołanie od wyroku Sądu do Trybunału Sprawiedliwości.

Dzisiejszym wyrokiem Trybunał **oddalił odwołanie tych spółek w całości**.

Na wstępie Trybunał oddalił argumentację Rady, która twierdziła, że niektóre zarzuty odwołania są niedopuszczalne ze względu na istnienie bezwzględnej przeszkody procesowej związanej z powagą rzeczy osądzonej wyroku Trybunału z dnia 28 marca 2017 r. w sprawie Rosneft². Trybunał stanął na stanowisku, że nawet przy założeniu, iż wyrok wydany w postępowaniu prejudycjalnym może stanowić podstawę takiego zarzutu niedopuszczalności, w omawianej sprawie uczestniczą inne strony, niż w sprawie, w której został wydany tamten wyrok. Należy wobec tego stwierdzić, że warunki uznania, że wspomniany wyrok ma powagę rzeczy osądzonej nie zostały spełnione.

Co do istoty, Trybunał stwierdził przede wszystkim, że sporne zakazy wywozu są środkami o charakterze generalnym, mimo że ze względu na specyfikę branży, której dotyczą, liczba podmiotów, które rzeczywiście są nimi objęte, jest siłą rzeczy ograniczona. W konsekwencji Sąd słusznie stwierdził, że w celu uzasadnienia tych środków Rada mogła ograniczyć się do wskazania, po pierwsze, ogólnej sytuacji, która doprowadziła do ich przyjęcia, a po drugie, ogólnych celów, jakim miało służyć ich przyjęcie, i nie musiała uzasadniać ich w sposób szczególny i konkretny.

Odnosząc się do uzasadnienia indywidualnych ograniczeń w dostępie zainteresowanych spółek do rynku kapitałowego, Trybunał przypomniał, że Rosneft jest czołowym podmiotem rosyjskiego sektora naftowego, w którym większość udziałów posiada rosyjskie państwo, oraz że zainteresowane spółki nie kwestionują okoliczności, iż spełniają określone przez Radę kryteria zastosowania takich ukierunkowanych środków. W związku z tym, mając na względzie ogólną

¹ Wyrok Sądu z dnia 13 września 2018 r., Rosneft i in./Rada ([T-715/14](#); zob. także komunikat prasowy nr [132/18](#)).

² Wyrok Trybunału z dnia 28 marca 2017 r., Rosneft ([C-72/15](#); zob. także komunikat prasowy nr [34/17](#)).

sytuację opisaną powyżej oraz cele realizowane przez środki ograniczające przyjęte przez Radę, Trybunał zgodził się z oceną Sądu, zgodnie z którą zainteresowane spółki nie miały racjonalnych podstaw, aby twierdzić, że nie знаły powodów, dla których zostały objęte ukierunkowanymi ograniczeniami, których dotyczy omawiana sprawa.

Trybunał wskazał następnie, że zarówno zakazy wywozu, jak i ograniczenia w dostępie do unijnego rynku kapitałowego, niezaprzeczalnie przyczyniają się do realizacji celu założonego przez Radę. W związku z tym, wbrew temu, co twierdziły zainteresowane spółki, Sąd nie popełnił błędu, stwierdzając, że owe środki nie były oczywiście niewłaściwe do osiągnięcia tego celu.

Wreszcie, przypominawszy, że rozpatrywane środki ograniczające są zgodne z umową o partnerstwie i współpracy pomiędzy Unią Europejską i Rosją³, Trybunał stwierdził, że Sąd nie popełnił błędu, stwierdzając, że są one również zgodne z GATT⁴. Otóż podobnie do wspomnianej umowy, GATT również zawiera postanowienie dotyczące „wyjątków ze względów bezpieczeństwa”, które, w okolicznościach takich jak te, które doprowadziły do przyjęcia spornych środków, pozwala umawiającym się stronom na podejmowanie wszelkich środków niezbędnych do ochrony ich podstawowych interesów bezpieczeństwa.

UWAGA: Odwołanie od wyroku lub postanowienia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału. Co do zasady, odwołanie nie ma skutku zawieszającego. Jeżeli jest ono dopuszczalne i zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Jeżeli stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, Trybunał może sam wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie sporu. W przeciwnym razie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, który jest związany orzeczeniem Trybunału wydanym w ramach odwołania.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

³ Umowa o partnerstwie i współpracy ustanawiająca partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi a Federacją Rosyjską, podpisana na Korfu w dniu 24 czerwca 1994 r i zatwierdzona w imieniu Wspólnot Europejskich decyzją Rady i Komisji 97/800/EWWiS, WE, Euratom z dnia 30 października 1997 r. (Dz.U. 1997, L 327, s. 1).

⁴ Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu.